

лѣтныя си братъ, който единъ день можѣше да прѣчи на властѣта му.

Едно размиріе на Еничеритѣ, което той твърдѣ скоро умири, даде доказателство на войската за твърдата воля на тозъ Султанъ, твърдостъ която достигаше до жестокость.

На-скоро слѣдъ това додохъ при него посланници отъ византійския царь, Костантина Драгаша, и отъ Димитра, деспотъ въ Пелопонезъ; Мухамедъ ги прие милостиво и имъ са заклѣ да държи съ тѣхъ миръ. Съ тѣзъ посланници додохъ и други отъ всички малки и голѣмы държавы, съ които Османското Царство бѣше свързано, было чрѣзъ покровителство, было чрѣзъ данѣкъ или миръ, да подновѣжтъ договоритѣ си. Тогазъ Мухамедъ заключи съ Хуняди миръ за три години.

Слѣдъ туй Мухамедъ отиде въ Азія да са бие съ караманския князь. Костантинъ Драгашъ, комуто Мухамедъ са бѣше задлъжилъ да плаща 300,000 аспры зарадъ непущаньето на единъ Сюлеймановъ внукъ, затворенъ въ Цариградъ, намѣри врѣме и му поиска туй количество, като го заплашваше че ако не го плати ще освободи затвореня. На Мухамеда было опрѣдѣлено да довърши Византійската Държава, която са едвамъ крѣпѣше.

Ядосаный Мухамедъ са заклѣ да съсипе Византійската Имперія, на която неговитѣ прѣдшественници Султаны и-махъ толковъ око. Той взе да приготвя всичко що бѣше нужно за да оздрави сполуката на орѣжїята си. Часѣтъ бѣ дошълъ, когато слабостъта на князоветѣ оставяше Цариградъ беззащитенъ срѣщу нападаньето на Турцитѣ. За да не бы да испроводѣтъ помощъ на брата си Констандина, Мухамедъ незабавно испроводи войски противъ Димитрія и Тома, владѣтели въ Пелопонезъ; тя бѣше подъ прѣдводителството на Турахана и правеше голѣмы опустошенія, до като Мухамедъ въ Едрене денонощно са приготвяше за обсадата на Цариградъ. За да направи града да изгладнѣе и да го отдѣли отъ Черно-Море, Султанътъ заповѣда да издигнѣтъ една твърдыня на европейския брѣгъ на Веспора,